

**KDOR IŠČE,
TA TUDI
NAJDE
SLUŽBO
STR. 5**

**KAK SO
GNAUKSVEJTA
CÜGLE REDLI
STR. 6**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 12. marca 2009 ☼ Leto XIX, št. 11

ARCUSFEST – narodnostni gledališki festival

Letos je bil narodnostni gledališki festival že sedmič prirejen v gledališči Thália v Budimpešti. Festival, steroga organizira Javni sklad za narodne in etnične manjšine na Madžarskem, je držo od 26. februara do 6. marciuša.

Cil festivala je, da bi manjšinsko gledališko ustvarjalnost notapokazo večinskomi narodi. Letos se je od 13 manjšin notapokazalo 11, tau so bili Bolgari, Grki, Hrvatí, Poljaki, Nemci, Romi, Romuni, Srbi, Slovaki, Slovenci pa Ukrajinci. Špilali so 18 predstav v 11 gezikaj. Predstave so se dojobrnile na vogrsko rejč tö. Med nastopajočimi so bila profesionalna gledališča (vekse manjšine) pa amaterske gledališke skupine.

Nas Slovence je zastopala gledališka skupina »Veseli pajdaši« iz Števanovec, steri so že petkrat bili na tom festivali. Špilali so 1. marciuša, nota so pokazali veseloigro Volitve, stero je napiso pa notanavčo števanovski školnik Laci Kovač.

Dvorana Novoga študiona v gledališči Thália se je cejlak napunila, navzoče je pozdravo programski vodja ARCUSFESTA András Frigyesi, ki je med drugim pravo, ka je razveseljivo, ka so se Slovenci pá zglasili na

Člani števanovske skupine in programski vodja festivala András Frigyesi pred gledališčem Thália

Družabno srečanje po predstavi, na sredini avtor in režiser Laci Kovač

V toj veseloigri postavi Laci Kovač »krivo« gledalo pred demokracijo. V ednoj vesi se pripravljajo na volitve, ka do nauvoga župana zbirali. Dobro bi bilau biti župan, tau vejta ešče dvej sausedici tö, zatok napravita kampaňo, narod (Vinko pa Djan-ko) se pa ta obrača, gde več dobi, gde se ma bole splača. Ja, če je prej demokracija, te vsakši leko kandidira, vsakši se leko glasi pa dela, ka šče. Naj bi se pa na konci svejt z glave nazaj na peté postavo, v zaključki čüjemo, ka je prej demokracija takšna kak voda v potoki. Če pomalek staupimo v njau, čista ostane, če pa skačemo v njau, mautna grata.

Za Porabske Slovence pravijo, ka smo gostoljubni. Tau so pokazali Števanovčani tö. Na konci igre so publiki ponidili domanjo palinko pa medico. Doma so spekli trno fanske fanke. Tak smo se pa po konci igra ešče malo pogučavali pa družili. Žirija in voditeli festivala so v petek, 6. marciuša ocenili, sto kak je špilo, med amaterji so dobile štiri skupine – med njimi Števanovčarge tö – v svojoj kategoriji posebno priznanje žirije, bakreni kipec.

festival. Mi, ništrni peštarski Slovenci, smo igro že vidli, dapa zatok smo dun tak mislili, ka če »naši« pridejo špilati, se nam šika tam biti. Pa zatok tö, ka se vsigdar dobro čütimo, če pridejo špilati iz Porabja, iz naši vesnic. Zvün nas je prišlo ešče dosta drugi, vogrski gledalcov tö, prišli so pa predstavniki slovenskoga veleposlaništva, med njimi začasna odpravnica poslov Ksenija Škrilec pa konzul Blaž Masle. Predstavo si je pogledno referent na glavnem oddelku za manjšine Martin Išpanović, pa predstavniki Javnoga sklada so tö tam bili.

Irena Pavlič

Signal – letni zbornik štajerskih Slovencev

KAR JE MARSIKJE SAMOUMEVNO, JE NA ŠTAJERSKEM - ŠE - NEURESNIČLJIVO

Signal, ki ga izdaja Kulturno društvo član 7 za avstrijsko Štajersko, tudi z letnikom zima 2008/2009, nadaljuje natis vsebinsko pomembnih tekstov različnih vsebin. Je dosledno dvojezična publikacija, njegova urednika sta Mihael Petrovič in Suzanne

naslovnici. Kar je v drugih državah z demokratično-političnega vidika samoumevno in privlačnost za tržno gospodarstvo in turizem, pomeni na Štajerskem dolgoleten boj, ko gre za postavitve dvojezičnih kažipotov, ki naj bi kazali pot do Pavlove hiše. Ta primer

meji na Slovenijo. Cilj je bil ugotoviti, ali imajo na šolah avstrijsko-slovenske aktivnosti in kakšne so njihove izkušnje. Zanimivi so odgovori na vprašanje, kje so razlogi za projektna partnerstva. Najpogostejši odgovor je: kulturne aktivnosti, zanimanje za Slovenijo in slovensko kulturo, izdelovanje skupnih produktov in skupna priprava prireditev. V razpravi je niz tehtnih spoznanj, pomembnih predvsem za nadaljnje raziskovanje.

Ernestine Scheucher, učiteljica iz Lipnice, predstavlja utrip v počitniškem jezиковnem tednu v Piranu. Kako je bilo z učenci na Dunaju in v Fiesi opisujeta Maria Hirz in Brigitte Wutej. Sonja Novak Lukanovič predstavlja raziskavo Percepcija kulturne in jezikovne raznolikosti v obmejnih območjih – stališča in znanje jezika soseda v obmejnih področjih. V raziskavo so bili vključeni učenci in starši iz izbranih sedmih šol v Novi Gorici in Gorici; Gornji Radgoni in Bad Radkersburgu/Avstrijski Radgoni ter Lendavi in Monoštru. Nekaj poudarkov iz zaključka: »S podrobnejšo analizo rezultatov ob rabi specifičnih statističnih metod smo zaznali razlike vprašanih glede na posamezno šolo in ovrednotili najrazličnejše povezave jezika in kulture v obmejnem prostoru. Ugotovili smo, da razlike med šolami obstajajo predvsem v oceni znanja jezika sosednje države, v stališčih do posameznih jezikov pa ni statističnih odstopanj... Rezultati so pokazali močno povezavo jezika in ekonomije, kjer znanje jezika drugega predstavlja pomemben, celo osnovni element za uspešno poslovno sodelovanje v obmejnem področju.« Vsekakor eden nosilnih tekstov Signala.

Mati – Domovina – Bog, Ženski princip v slovenski nacio-

Weitlaner, ki sta v spremni besedi poudarila, da je bilo leto 2008 v znamenju dveh pomembnih jubilejev: Kulturno društvo je počastilo dvajsetletnico ustanovitve in uspešnega dela, Pavlova hiša v Potrni pa deseto obletnico obnove. »V zadnjih letih sta bila v ospredju vključitev Pavlove hiše v obmejno področje z regionalno povezavo in internacionalizacija sporeda. Pri določanju položaja Pavlove hiše smo morali imeti v mislih poleg širokega spektra področij vedno tudi novo geopolitično usmeritev avstrijske Štajerske in Slovenije.«

Zlasti pomenljiv iz spremne besede je poudarek: »Dolgotrajni boj za pravice manjšin in kulturnopolitične odločitve, ki so zavezane evropskemu liberalnemu duhu, so simbolično vidne na naši letošnji

kaže seveda smer našega kulturnega ustvarjanja: stopati čez kamne spotike je za nas izziv, seveda pa povzroča tudi veselje!«

Signal je obsežna publikacija s tristo stranmi tekstov in dodatkom Društveno leto 2008 v slikah. O usodi prisilne delavke v prvem članku piše študentka graške univerze Nika Mahne. Opisuje pretresljivo zgodbo svoje babice, rojene v Krškem, ki je drugo svetovno vojno preživela v Nemčiji. Številne pomembne informacije in podatke preberemo v razpravi Regija raznolikosti. Mihaela Strapatsas in Waltraud Soiser sta opravili anketo o avstrijsko-slovenskih aktivnostih na šolah avstrijske Štajerske iz obmejne regije. Anketa je bila izvedena na avstrijskih šolah v štirih obmejnih regijah avstrijske Štajerske, ki

Narodni park Órség ima nov logotip

Za Órség in Porabje je najbolj značilno, da na tem območju živi kakih 120 vrst metuljev, je povedal na tiskovni konferenci prejšnji teden ravnatelj Narodnega parka Órség Ferenc Márkus. Prav zato je dal park narediti nov logotip, kajti v prejšnjem je bil veliki ali divji petelin (siketfajd, Tetrao urogallus), ta žival pa že več desetletij ne živi na tem območju. Čeprav so se zavedali, da je zamenjava daljša uporabljanih simbolov zmeraj tvegana, so se po zbiranju informacij odločili za razpis, s katerim so zbrali ideje, kaj naj bi vseboval nov logotip, gobe (jurčke), vaški zvonik ali metulja. Strokovnjaki so se odločili za metulja, in sicer za močvirskega modrina (védett sötét hangyaboglárka, M. nausithous) kot ogroženo vrsto. Ena od največjih evropskih populacij tega metulja živi prav na območju parka. Novi logotip je izoblikoval grafik iz Soprona Balázs Szegedi, je pa tudi oblikovno bolj enostaven, kot je bil prejšnji, ta je namreč le dvobarven (zeleno-beli), medtem ko je bil prejšnji sestavljen iz deset barv.

MS

nalni ideologiji na Koroškem, je čustven razmislek Tine Bahovec: »Krščanska slovenska mati! Tvoja dolžnost je, da svoje otroke naučiš slovenskega jezika. In nauči jih tudi ta jezik ljubiti, spoštovati in mu zvestobo ohraniti! Družina naj bo prva slovenska šola, čitalnica, koncertna dvorana in oder.« Vera Klopčič piše o znanstvenem posvetu, ki je bil leta 2007 v Murski Soboti, Panonski prostor in ljudje ob dveh tromejeh. (Zbornik s simpozija so predstavili v Ljubljani 27. februarja). Franc Kuzmič predstavlja dva skoraj neznanca rojaka: »Iz takomenuvanega Radgonskega kota izhaja več vidnih osebnosti, tudi iz slovenskih vrst, a kaj ko je spomin nanje skoraj v celoti zbledel. Od časa do časa moramo torej osvežiti. Tokrat se bomo spomnili dveh, pesnika Andreja Gutmana in stenografa Ivana Vinkoviča.« Isti avtor piše tudi o Murski Soboti skozi čas. Gábor Ruda iz Budimpešte piše o Srednjeveških cerkvah na severnem Madžarskem; o novi arhitekturi v Sloveniji razmišlja arhitekt in novinar Fabian Wallmüller: »Dejansko je bila

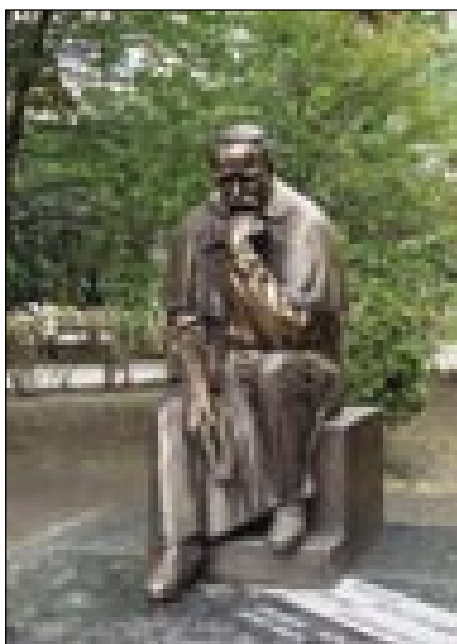
arhitektura tista, ki se ni pustila ujeti v meje države«. August Jost, Richarda Kölbl in Franc Mally pišejo o pomenu Avstrijsko-slovenske trgovinske zbornice: »Gospodarsko sodelovanje med državami in regijami je v času globalizacije vedno pomembnejše in pravzaprav nujno, prav tako pomembno pa je tudi poznavanje gospodarskih značilnosti posameznih trgov.« Z vprašanjem, Ali Evropska unija koristi etničnim manjšinam, se na primeru koroških Slovencev pri projektih Interreg IIIA, ukvarjata Martina Kert in Gerhard Karl Lieb. Prikrito grobišče Maribor – Tezenski gozd, obširno opisuje Mitja Ferenc. Mirjam Polzer-Srienz je avtorica članka Pluralizem in koroški Slovenci v kontekstu politične participacije; prispevek o rdečih sencah – nostalgiji po socializmu kot elementu kulturnega pluralizma v slovenski tranziciji je napisal Mitja Velikonja iz Ljubljane. V zadnjem tekstu Joachim Hainzel predstavlja razstavo Z divana v sedlo, ki je bila v Pavlovi hiši.

Ernest Ružič

Vsjakij svogo ščastja kovalj

V naši novinaj leko dosta štete o tom, kak so živeli, kakše šege majo pa ka gnesnaden delajo Slovenci na Vogrskom. V rosagi pa geste dvanajset drugi manjšin, štere so fejst ovaške od nas, majo ovaške šege, zgodovino, võro pa gezik. V vsikšoj nauvoj številki vam zatau na kratki nutpokažemo edno od tej manjšin.

»Vsikši človek je svoje sreče kovač,« - so si venak pravili Ukrajinci (ukránok), gda so se napautili s svoje domovine na Vogrsko. Stari papéri pravijo, ka so prvi Ukrajinci na gnešnje Vogrsko prišli v 12. stoletji iz krajine Galicije, nauve domauve so si najšli na

Kip največkšoga ukrajinskoga pesnika Ševčenka

tisti brgaj v županijaj Bereg pa Zemplén, gde je niške drugi nej živo. Paugezero lejt kisnej je dosta Ukrajincov (ali Rutenov) bejžalo z druge strani Karpatov zavolo lagvi polski gospodarov. V 19. stoletji je iz Galicije dosta lüdi odišlo v Meriko, ništerni pa so si vöodebrali tiste tale avstro-ogrske monarhije, gde so eške prazne zemlé bilé. Dosta Ukrajincov je odišlo v Vojvodino (Vajdaság), na gnešnje Rovačko pa eške v Bosnijo tó. Tej so se brž asimilirali, ka so nej svoje šaule pa vönavčene lidi meli. Štirdeset procentov ukrajinski mlajšov je nej v šaulo ojdlo, če rejsan je je živelo kauli deset gezero v Pešti. Do leta 1993 so Ukrajinci vküper z Rusini edna manjšina bili, te so je na dvauje vzeli.

Prva, kak so Ukrajinci pred več kak gezero lejtami kristjani gratali, so čestili poganjske slovanske bogauve. Med njimi je biu glavni Perun, baug grona. (Tau ime v našoj domanjoj slovenskoj rejči tó najdemo: *Parim aj vdari v tebe!* ali *parinova trava.*) Baug sunca je biu Hors, baug

ognja Svarog, od võtra pa Stribog. Staro slovansko lüstvo je je čestilo pri potokaj, mlakaj, stüdencaj pa drevvaj. Svoji popov so nej meli, vsikši je sam aldüvo. Ništerne stare šege so se obdržale do gnešnji cajtov: začetek sprtolejtja so svetili s pesmimi (*vesnjankami*) pa z

igrami. Te šege so kisnej združili s krščanskim vüzmom. Gda so Ukrajinci tihinske gospodare meli, je bila narodna noša simbol naroda. Té gyanti so baročni, fejst so okinčani s čipkami pa ejglanjom. Mlade dekile so svoje vlasé vsigder v dugo kito splele, na glavau so venec z živi rauž djale, z makovoga pa pšeničnoga cvejtja. Na šinjek so si džundž pa zlate peneze obesile. Neoženjene dekile bi nika nej smejele na glavau djati, depa gda je vletica bila, vzimi pa mraz, so vacalejge nosle. Ovak so ženske vleti samo dugo bluzo na sebi mele, štera je do gležena segla pa so go z domanjoga bejloga lena ali konauple naredile. Moški so srajce do kolen meli, golejr je biu zašit s sivim pa

črnim ali radečim cvörnom. Nosili so šöbare (škornje), šterim je naus kumas stau ali črejvle s kauže pa drevvine skaurdje.

Ukrajinci so zvekšoga po lesaj živeli, bili so pravi majstri lesá. Stejne, streje pa eške pločnik (járda) so tó iz lesa redili. Delali so s kaužo tó, šterro so klačili z rokauv. Ženske so tkale, oprvin so bole graubi tekstil redile za šifte, sledik so že fajne stolnjeke tó delale. Iz vune so štrikale šapke pa štrümfje. Dosta moškov se je spravalo z lončarstvom, v vekši varašaj so cügile tó žgali. Kovače so v vsikšoj vesi za veuko držali, redili so železne pa lesene table, štere so v stari cajtaj tukli, gde je zvonauv nej bilau. Küjali so alkoholno piti, takzvano medico, štero so redili z meda v vsikšom varaši. Pivo so tó küjali, pa radi pili.

Med Ukrajinci so fejst lübléne pravlice ali detinske pripovejsti. Ranč tak majo pravlice o stvarinaj, kak drugi evropski narodi. Domanje stvarine (maček, koka-ut) so v tej pripovejstaj simpatične, spejvajo, plešejo, padašivajo pa korijo se - ranč tak kak mlajši. Divdje stvarine (vuk, medved) si krale odebérjajo, se bijejo, so nevoškene, nepoštene - ranč tak kak vözraščeni lidgé. Ge-stejo pravlice, štere gučijo o čalejraj pa čalarijaj, ništerne pripovejsti pa pripovejda jo pa pravici pa krivici.

Ništerne pesmi so si Ukrajinci vözbrodili prva, kak so kristjani gratali. Te so spejvali med delom, iz nji so gratale zimске *koledje* (betlehemske pesmi), *ščedrivke* (te pesmi zovejo lüdi, aj darüjejo srma-kom), pa pesmi na Ivanovo. Na den Janeza Krstitela uni ranč tak skačejo prejk ognja med spejvanjom pa plesom. Na den svetoga Andraža v no-

vembri pridejo vküper mlajši v ednoj vekšoj iži. Spečejo trdi vrtanek, šteroga z žnaurov na plafon obesijo. Takzvano *kale-to* (vrtanek) skrb ma gospaud *Kaletinski*. Mlajši skačejo, pa morajo z lampami dosegniti kolač. Kaletinski se nauri redi pa vice pripovejda, mlajši se ne smejo smedjati. Če nekak ne vgrizne v vrtanek, ga Kaletinski zmlati s sajastov šibov. Na den Andraža pa se starejše dekile tó ne smejo smedjati. Vodau morejo nositi v lampaj s stüdenca, gde je čakajo podje pa norije gučijo. Gda se zavolé vodé zberé, spečejo male figice, *balabuške*, s šterimi dekile šatrivajo.

Ništerne ukrajinske ljudske pesmi, ljudske motive leko najdemo v vogrskoj ljudskoj mu-

pesmi). Zoltán Kodály je pravo, ka edna pesem rejsan te vogrska grata, gda lüstvo svoje reči cüjspiše, pa brodi, ka je nauta njegva.

Ukrajinska künja je erična po tom, ka trn dosta je k ednomi gesti cüjvalon, štero se leko kombinéra na vnauge fele forme. K ukrajinskomi *boršči* je potrebno dvajsti fele del. Ta župa se ne küja samo, liki go pražiti tó trbej, zavolo toga ma posabni žma. Pri ukrajinskoj künji je dosta nadejvanoga. Žmano pa zdravo gesti so nadejvana kapüsta ali govensko mesau s špekem pa radečov repov (cékla). Z mele pečejo nudline, z mlejka in škipk pa župe, pudinge pa zonke.

Leta 1990 je bilau na Vogr-

Ukrajinski ples je včasí akrobatičen

ziki tó. Zvekšoga so tau plesi, takzvane *kolomijke*. Vaugri so več stoletij spejvali njine melodije, štere so do gnes dobile vogrsko formo. O tem je piso erični vogrski skladatelj (zeneszerzö) Béla Bartók, pa gorprišo, ka so vorgske naute od svinjski pasterov gratale iz ukrajinski kolomijk. Bartók je eške pred prvov bojnov odo v Ukrajini, pa gorspiso 80 ukrajinski pesmi, depa knige so iz njé nikdar nej gratale. Takše vogrske naute so tó, štere so samo nauve reči dobile, ovak so spoj gnake z ukrajinskimi (takše so ništerne kozaške

skom po statistiki vküper sedemstau Ukrajincov pa Rusinov. Deset lejt kisnej, gda so dve manjšine že ejkstra vküpsteli, je pri nas živelo kauli pet gezero Ukrajincov. V nedelski šaulaj se leko svoj gezik včijo v Budimpešti, Szegedi, Komáromi pa Várpaloti. K ukrajinski sveti meši leko dejo v Budimpešti, v grškokatoliški cerkvi. Njina državna samouprava dobro vküper dela z matičnov domovinov, na njine prireditve pridejo gostje z Ukrajine, Rovačke, Slovaške pa Romunije tó.

-dm-

OD SLOVENIJE...

Obisk črnogorskega predsednika

Na povabilo predsednika Danila Türka se je na dvodnevem obisku v Sloveniji mudil črnogorski predsednik Filip Vujanović. Türk je podprl prizadevanja Črne gore za vstop v Evropsko unijo in Nato, Vujanović pa je izrazil upanje, da bo Črna gora čimprej dobila status kandidatke za članstvo. Slovenski predsednik je na skupni novinarski konferenci z Vujanovićem tudi dejal, da si Slovenija močno prizadeva za liberalizacijo vizumskega režima med Črno goro in EU. Po podpisu sporazuma in stabilizaciji in pridruženju v oktobru 2007 je Črna gora 15. decembra lani vložila prošnjo za dodelitev statusa kandidatke za članstvo v EU, zaradi spremenjenih okoliščin pa se je znašla v zastoju, saj članice EU, Evropske komisije še ne želijo prositi za mnenje o prošnji, ki je naslednji korak v postopku. Türk je poudaril, da se Slovenija odločno zavzema, da bi zunanji ministri EU črnogorsko prošnjo obravnavali že marca. Türk in Vujanović sta precej pozornosti posvetila tudi gospodarskemu sodelovanju med državama. Türk je ob tem poudaril, da je trend razvoja gospodarskega sodelovanja zelo dober, blagovna menjava pa raste po zelo visokih stopnjah. Posebej je izpostavil sodelovanje pri naložbah.

Kriminalisti in zgodovinarji našli novo grobišče

v Hudi Jami pri Laškem so kriminalisti in zgodovinarji odkrili človeške posmrtno ostanke. Šlo naj bi za po vojni pobitih nekaj sto ljudi. Po vrsti pregrad v nekdanjem rudniškem jašku so odkrili mumificirana trupla. Vodja evidentiranja in sondiranja prikritih grobišč Mitja Ferenc je pojasnil, da za zdaj kaže, da so bile žrtve pobite na mestu, kjer so jih odkrili, od kod so jih pripeljali, pa za zdaj ni znano. Dejal je, da je edini neposredni vir vznika, ki je ujetnike vozil v rudnik in pravi, da so bili Slovenci. Ustni viri pa po drugi strani govorijo o ljudeh hrvaške narodnosti. Z nadaljnjimi preiskavami bodo skušali ugotoviti vsaj nacionalno pripadnost žrtev in okoliščine pobojev, država pa naj bi ob vohodu v Barbarin rov v Hudi Jami postavila obeležje.

Držinske štorije (8)

Vsaka držina ma svojo štorijo, svojo pripovejst, stero največkrat poznajo samo členi držine pa kakšni sausedge, dapa vse oni to nej. Spomini segajo nazaj največkrat do stari starišov, če so stariške kaj pripovejdali o njij, na življenje stari starišov pa starišov se pa tisti, steri te zgodbe pripovejdajo, sami to spominajo. Ema Sukič je zdaj v Sakalauvacaj gorziskala Elzo Kondor (Makoš), po domanje Petjino Bōško, stero je življenjska paut iz male vesi odpelala v velki varaš v Meriki pa nazaj.

Mojo mladinstvo pa moja ženitev

»Gda sam vō iz šaule prišla, sam se za oké volo nej mogla tadala včiti za sobolico, če rejsan bi trno rada šivala. Mo-

eden moški, ka nam je samo srpé pa očke brüso, ka smo te ležej travo pa trnje kosili. Gda smo v takšno lino prišli, ka je

Z najstarejšo hčerjav pa dvōma sinoma

gla sam se s tejm pomiriti pa zadovolna biti, ka me je stari djagar goravzejo, ka sam leko v gauško ojdla delat. Istina, ka je tau to nevarno bilau, ka gda smo kaj vōčistili pa z očki sejkali, so vejke vse nasmaj letele. Tak bi se z mojo zdravo okauv to leko kaj zgodilo. Dapa baugi vala, nigdar nikši problemov nej bilau. Rada sam v gauško delat ojdla, ka so moje padaškinje to vse tam bile. Tistoga ipa je indrik nikšoga slūža nej bilau. 12 dekel nas je bilau, par oženjeni žensk, pa par moškov. Bijo je

grmé trbelo vōsekati, je dobro bilau, če so očki ostri bili. Vseli smo bili, ka smo mladina vküper bili, smo spejvali, ka se je gauška vse trausila od velkoga glasa. Vsikšeféle nautemo spejvali, slovenske, vogske, ešče ciganske to. Naš djager je vsigdar pravo: »Vseli sam, gda čüjem, ka spejvate, ar če spejvate, te delate. Liki, gda je vse tijo, te znam, ka delo néde, te počivate ali spite.« Po obedu smo kakšno vōro ali celau dve počivali, spali. Tisti počinek je trno dobro spadno na friškom

lufti. Vse je tijo bilau, samo ftiči so nam lepau spejvali pa füčkali. Gda smo pa znali, ka de djager mogo na drugi den kama titi na kakšen djilejš, pa ga cejli den nede, smo normo en den prva že napravli. Smo pravli, mačka nejga, müši do plesale. Tisti den smo ranč škir nej naprejvzeli. Starejši so nam mladim pripovejdali, kak je za inda svejta bilau, ka se je kaj godilo, mi smo je pa z lampami pa očami poslušali, ranč nej z vüjami.

Sprtolejt pa vleta je fanj bilau, liki djeseni, gda so deževni dnevi prišli, te smo včasim tak mokri bili kak mački. Delala je z nami edna ciganska ženska, ona nam je vsigdar velki ogen nalagala, pri tistom smo se potem kaj posišili.

Smo pa vsikšeféle hejce to delali. Gnauk je bila edna zima, ka skurok nej bilau snega. Če je kaj priletejlo, tisto se je odtupilo od sunca. Februara smo to delali pa djager je to z nami bijo. Nika smo se hejca-

li, gda je gnauk samo moškom pravo: »Steri de med vami tak batriven (pogumen), ka se dolarazmeče pa se v potoki v mrzloj vodej skaupa, tisti dobi liter vina pa ma dva dni nede trbelo delat priti.« Moški so si pogučavali, liki ednoma je nej trno vola bila, ka je voda mrzla bila, potok je z dva kraja malo zmrznjeni bijo. Gnauk pa

samo moj šaugor naprej stau-pi pa pravi: »Dva litra vina pa dva dneva nej delati, tau je to nika. Dja se skaupam.« »Dobro,« je pravo djager. »Dja ti dam dva litra vina.« Šaugor se je začno razmetavati pa züvati do nagoga, kak gda ga je mati porodila, pa je notra skočo v vodau. Z rokami se je brž poplačko pa nazaj vō iz vodé

skočo. Mi, mlade dekle smo se smejale pa cvilile, ka smo tak od skrak nagoga moškoga ešče nej vidle. Djager je pošteni bijo, ka ga je brž pokrijo s svojim plaščom, on je pa tak trpeto kak šiba na vodej. Vsiški ma je nikšo coto lüčo, se je zbriso pa se obleko. Hvala baugi, nika ma nej bilau, ešče vozgrivi nej grato.

Gda sam 16 lejt stara bila, sam se spoznala z enim mladencom, on je v kosino fabriko ojdlo delat, vō se je navčo za šlosara (lakatos). Ojdo je pa igrat v varaško godbo na pihala (fúvōszenekar) pa je pleso pri plesnoj skupini. Nas, sakalovske dejkle je to on včijo plesat, ka smo mele folklorno skupino (néptáncsoport) pri gozdnom gospodarstvu. V dosta mesta so nas pelali plesat, ešče v Somboteli smo to plesali v hoteli Kovács. Veselo je bilau, tak smo bar malo sveta to vidli.

1954. leta majuša sva se oženila z mojim lübinom. Meni

Zdavanjski kejp iz leta 1954.

so starištje to držali gostüvanje ranč tak kak vsikšoj sestri. Oče so tak pravli, ka nedo razločka delali med nami, sestrami, če so druge mejle gostüvanje, ga moram dja to meti, ka sam tak nesrečna bila zatau, ka sam okau zgibila.«

(se nadaljuje)

Zapisala: Ema Sukič

Kdor išče, ta tudi najde službo

Velikokrat slišimo, da mladi, ki iščejo prvo zaposlitev, zelo težko najdejo službo. Nekateri pa vendarle imajo to srečo, da takoj po končani srednji šoli ali končanem študiju najdejo svojo prvo službo, kot jo je našla tudi *Beata Bajzek* z Gornjega Senika. Bea je diplomirala junija lanskega leta iz slovenskega jezika in komunikologije v Univerzitetnem središču Savaria v Sombotelu.

»Po končanem študiju sem takoj začela iskati delovno mesto in sem se za tisto, kar mi je bilo všeč, pozanimala in šla na razgovor. Bila sem tudi v Budimpešti na pogovoru. Potem sem slišala, da imajo na uradu župana tukaj v Monoštru prosto delovno mesto. Vprašala sem, kakšno delo je to, sem šla na razgovor in sem s tretjim novembrom začela delati pri civilni zaščiti,« razlaga Bea. Po njenem mnenju ni tako težko najti službe, namreč kdor išče, bo že kaj našel.

Bea Bajzek na tečaju slovenščine na Gornjem Seniku

• *Bea, rekla si, da si bila na razgovoru celo v Budimpešti. To pomeni, da bi se bila pripravljena preseliti tudi v bolj oddaljene kraje, če v tej okolici ne bi našla službe?*

»Ja, če bi našla kaj zanimivega ali dobrega, bi potem premislila in bi po vsej verjetnosti šla delat tudi drugam. Vendar mi je zdaj dobro tu v Porabju, saj poleg glavnega delovnega mesta delam še pri televiziji Gotthard, na Gornjem Seniku pa vodim začetni tečaj slovenskega jezika za madžarske učitelje in starše.«

• *To se pravi, da kljub temu, da ne delaš v svoji stroki, se vseeno lahko ukvarjaš s tistimi stvarmi, ki si jih študirala.*

»Ja, in to me zelo veseli. Televizija Gotthard ima vsak torek dnevnik, zato ob vikendih ali občasno tudi ob delavnikih zvečer, ko je kakšen dogodek, grem snemat in delam reportaže. Poleg tega vsak četrtek učim slovenski jezik madžarske učitelje in starše na Gornjem Seniku.«

• *Kako je prišlo do ideje za ta tečaj?*

»To se je začelo tako, da se je svetovalka za porabsko šolstvo Valerija Perger pogovarjala z učitelji, da na Gornjem Seniku že četrto leto poteka dvojezični pouk in bi bilo dobro, če bi tudi madžarski učitelji kaj znali slovensko. Zato je predlagala, da se začne tečaj kar na Seniku, in me povabila, da ga izvajam. Javilo se je tudi pet staršev, pred dvema tednoma pa se je našemu tečaju pridružila tudi vzgojiteljica iz vrtca. Tečaj imamo vsak četrtek od pete do pol sedme ure in bo trajal do konca maja. Moram povedati, da so udeleženci zelo pridni. Pripravljajo se na vsako uro, se naučijo nove besede. Le dvojina, sklanjatev in izgovorjava jim delajo nekaj preglavic.«

• *Kaj pa delaš pri civilni zaščiti, katere so tvoje naloge?*

Visoko priznanje za stavbo wellness kopališča v Monoštru

Terme St. Gotthard Spa in Wellness v Monoštru so na koncu lanskega leta dobile najvišjo nagrado za dosežke v gradbeništvu, ki so jo slovesno predali v petek, 6. marca v stavbi kopališča. Nagrado za leto 2008 je monoštrskemu termalnemu parku dodelila 12-članska komisija.

Predsednik komisije za dodelitev nagrad za dosežke v gradbeništvu László Somogyi je povedal, da je komisija soglasno dodelila monoštrskemu kopališču nagrado v kategoriji športni in rekreacijski objekti. Zahvalil se je vsem, ki so sodelovali pri gradnji kopališča na kakršenkoli način.

Na podelitvi priznanja v monoštrskih termah

Na podelitvi nagrade je navzoče pozdravil generalni direktor Gotthard-Term d.o.o., dr. Sándor Gömbös, ki je dogodek opredelil kot praznični dan za mesto. V svojem govoru je poudaril, da je Monošter izbral pravo pot, ko se je odločil za pospeševanje turizma, kopališče pa je označil za »vodilno ladjo«, okrog katere se lahko gradijo hoteli. Prvi hotel s štirimi zvezdicami, ki bo s kopališčem povezan s hodnikom, se bo za domače in tuje turiste odprl na začetku poletja.

Tudi župan Monoštra Tibor Viniczay je nagovoril navzoče, in je bil mnenja, da je naloga gradbenikov ustvarjanje vrednot, in to za monoštrsko wellness kopališče vsekakor velja. Župan je izrazil veselje, da si je mesto zaslužilo največje priznanje sodobnega madžarskega gradbeništva. Wellness kopališče v Monoštru je načrtoval Ottó Viczencz (AEDIS Studio d.o.o., Pécs), gradnjo pa je izvajalo Splošno gradbeno podjetje Zalske županije (ZÁÉV).

Nikoletta Vajda

»Moje naloge so, da ko imamo kakšen sestanek, moram pisati poročila, potem vsak petek do desete ure moramo napisati zapisnik o tem, kaj smo delali cel teden. Imamo načrte civilne zaščite, to moramo vsak mesec pregledati in precizirati. Ko so kakšne vaje civilne zaščite, takrat moramo biti tudi zraven. Ko so pa kakšne izredne okoliščine, takrat moramo zagotoviti bivalni prostor in hrano tistim, ki to potrebujejo.«

• *Ti je to delo všeč?*

»Ja, všeč mi je in sem tudi zadovoljna s to službo. Zelo sem pa vesela, da lahko delam pri televiziji, še posebej pa, da lahko učim, četudi samo odrasle, saj sem že od mladih let želela biti pedagoginja.«

Nikoletta Vajda

... DO MADŽARSKE

Preusmerjeni evropski denar

Vlada je preklicala pogodbo s trinajstimi t. i. velikimi projekti, ki jim je bila odobrena podpora iz evropskih skladov lani. Gre za približno 30 milijard forintov, vsota je bila namenjena velikim investicijam, med njimi recimo za restavriranje in obnovo dela budimskega gradu. V utemeljitvi je vlada podčrtala, da se upravičenci niso držali prvotnih namenov projektov ali še sploh niso začeli z investicijami. Med vzroki za prekinitve pogodb so našli tudi to, da bi bile nekatere investicije znatno dražje, kot so bili prvotni načrti v projektih. Tako »najden« denar bo vlada namenila za ohranitev delovnih mest in za pomoč podjetjem, ki so se zaradi mednarodne gospodarske krize znašla v težkem položaju.

S spremembo ustave proti sovražnemu govoru?

Stranka socialistov, Stranka liberalnih demokratov in Demokratiški forum se v glavnem strinjajo s tem, da na Madžarskem ni učinkovitih instrumentov proti sovražnemu govoru, ki je največkrat uperjen proti določenim skupinam (Romom, Židom in homoseksualcem). Enotni so tudi v tem, da se brez spremembe ustavnega zakona ne bo dalo boriti proti tem, vse pogostejšim, pojavom, kajti storilci se največkrat skrijejo za tem, da jim ustava zagotavlja pravico svobodnega govora. Večja opozicijska stranka FIDESZ bi iskala druge rešitve, in sicer spremenila bi kazenski zakonik. Po njenem bi moral dobiti storilec povratnik, ki tretjič stori nasilno dejanje, dvojno najvišjo možno kazen, ki jo predvideva kazenski zakonik. Če bi kazen bila daljša kot dvajset let, bi to pomenilo dejansko dosmrtno kazen. Po mnenju ekspertov je ideja opozicijske stranke zgrešena, kajti poostitve kazenskih sankcij ponavadi ne pripeljejo do zaželenega rezultata. Omejila bi pa tudi sodnike, kajti pri tretjem kaznivem dejanju ne bi imeli nobene možnosti, da bi upoštevali morebitne posebne okoliščine.

Kak so gnauksvejta cüggle redli

Gnesden se žaugamo, kak dosta dela, kak dosta pejnaz trbej za edno kučo gorazozidati. Kak je pa te prvin bilau, gda so eške cüggle doma redli, ka so pri zidanji nūcali. Kak se je tau prvin delalo, od tauga de nam pripovedjala *Kozaulina Mariška (Marija Kovač)* z Otkovec.

• *Ka je najprvo delo bilau, če je stoj ram sto zidati?*

»Najprvin so tau vözmerili, gde de ram, potistim pa tisto mesto, gde de se cügeu vöžgau. Tau je edna taša peč bejla, štero so s sirauvimi cügli vösklali, štere do vöžgali. Tau mesto so tak mejter ali ešče globše vöskopali, naj

ico bole drži. Sirauve cüggle so v tau grabo tak klali, ka na srejni je taši tanö! bejo, gde so nalagali. Cüggle so tü tak klali, naj med njimi ica ta leko de, pa etak so se te vse lopau vözažgali. Gda so na ednom kraji v tanöli začnili nalagati, te so na drugom kraji pa vrkar zemlau nasipali, naj ica znautra med cügli ostane. Gda so se na ednom kraji cügli že vözažgali, te so tü zasipali zemlau, pa so na drugom kraji nalagali. Pet, šest taši peči je bilau, gda se je ram zido.«

• *Ktaumi je sploj dosta zemle trbelo, gda so se že začnili kreda dejvati?*

»Že prvo djesen kak bi zidali. Kak so čas meli, edni so sami delali, edni so zvali pomauč. Te je ešče cejla ves vküpprije-la, pa so pomagali, če je stoj zido. Zemlau so na eden küp znosili, pa te je zemla zmrznila pa razmalejla. Gda so se kreda djali, ka do cügeu redli,

te so taši velki sto napravili. Bejo je eden plačani ciglar, šteri je tauma mešter bejo. Najprvin so tau zemlau prekopali tak sōjo.«

• *Vsakša fela zemla je dobra bejla?*

»Vsakša fela zemla je dobra

Kozaulina Mariška trno radi pripovedajo

bejla, samo kamana pa pejsačna nej, zato ka ta je ranc spadnila, pa se je röjšila. Ka je tōj kauli po naši vesi zemla bila, ta je vse dobra bejla.«

• *Daleč so kopali tau zemlau?*

»Tau zemlau so kak najbola skrrej vökopali, naj nej trbej daleč voziti. Če je stoj kakšni brejg emo, ali če ma je kaj napauti bilau, te je najprvin tisto zemlau začno tavoziti. Gda so začnili cügeu redti, te so tisto zemlau prekopali, z vodauv so vküper zmejšali, pa so tak kak edno testau napravili. Z nogami so klačili, z motikami so prekapali, dočas ka z motike zemla dola nej spadnila. Gda je že dolaspadnila, te je tista zemla že dobra bila za cügeu. Potejm so tau zemlau z talidji na tisti velki sto vozili, ka so ga že gorapostavljanoga meli. V ednom kraji je mešter emo pejssek, s šterim je sto posipo, pa tiste dveje ladice, kama je

zemlau notraklau. Gda je tau napravo, te je z rokauv s tiste zemle vzejo, kak kolač krōja, dvakrat, trikrat tak povalo, pa je notradjau v tisto ladico. Potejm je ladico dola k stola vdaro, naj blato dolasede, pa z ednim naužicom je vrkar blato dolavrezo. Te je bejla taša dekla, štera je vkraj nosila, pa te sirauve cüggle dola na travo klala.«

• *Trava se je nej lovila vcuj k cügglom?*

»Nej, zato ka je s pejskom posipana bila. Tau so vsigdar posipavali, pa te so tak na red dolaklali cüggle, naj med nje leko dé. Če je slabo seno cügeu, te so ga obračali.«

• *Eden den tjelko cüglov so napravili?*

»Tau stalno ne vejm, dapa gvüšno, ka več stau, zato ka od šeste do šeste so delali.«

• *Kak dugo je seno cügeu?*

»Te cügeu je tak tri dni seno. Gda je vöpuseno, te so ga začnili vtjüper nositi, pa so te štauze klali. Tau so tak klali, ka naj potistim ešče cügeu leko sene, naj luft leko odi med njimi.«

• *Velki štauzi so tau bili?*

»Tak dva, tri mejtre visiko so sklali, pa so dolapokrili, če je lagvo vrejmen bilau. Če nej, te so tau dolapobrali, pa te je tau tak senilo cejlo leto. Gda je žetvo že minaulo, potistim so cüggle začnili vküpernositi pa peč zidati. Dva, trdje so zidali drugi so pa vcuj nosili. Dosta lüstva nej trbelo, zato ka tam se je paštjiti nej mogo, kak so zidali peč, tak je trbelo prauto vcujnositi. Tau pomalek šlau, zato ka tau so tak klali, kak so se cügli vküpsikali, pa naj dim pa ica skauz deta. Na vrejek so zemlau gorasklali, če je pa deževno bilau, te pa ešče ponjave. Te ponjave smo vtjüper zdavali, zato ka telko je niške nej emo doma. Gda so s tejm zgotauvili, potejm so te peč naložili. Mejterske drve,

vejke, gde so pa kakšno staro kučo razmatavali, tam so pa z tistimi brvami nalagali.«

• *Kak dugo so nalagali?*

»Tau ne vejm stalno, dapa tau gvüšno, ka več dni. Odjenj so nej mogli dosiliti, zato ka tisto je tü nej dobro bilau. Tau je ciglar že znau, pa tak je nalago, kak je trbelo.«

• *Te ciglar je cejli čas tam bejo, dočas so s cüglemi delali?*

Tak so cüggle vküpsklali, naj leko dim pa ica med njimi oj dita

»Nej, gda je šiiti trbelo, te je on nej bejo. Pri žganji je pa že den nauč tam bejo, dočas so se cügli nej vözažgali. Tam pri peči je emo napravljeno edno tašo malo üto. Streja je s šaupi bejla napravljena, spodkar pa slamo emo taprstrejtjo. On je dočas tam bejo, ka so se cügli vö nej zažgali. Mi, taši mali mlajši smo se tam pri peči segrejavali, pa smo vsigdar ciglara nutra v üto šli. Mlajši na glaž skrb mejte, je pravo nam tašoga reda. Zato, ka je v slami emo glaž vina.«

• *Odkec je bejo te ciglar?*

»Z Ritkarovec je bejo Lovenjakovski. Velke bajüsi je emo, pa vejn ranč zato so ma Bajöjs gučali. Tistoga reda so ma dva pengöna plačali na den, pa piti pa djesti. Tisti čas, gda

so cüggle vöžgali, je bilau tak, ka je vertinja na den dvakrat peč kūrila, zato je ka dosta delavcov bilau. Za zajtrik so perece davali, té pa kafej ali pa tjōjano vejno. Sto kak je lado. V desetoj vōri so bejklina davali pa vejno. Obed je me-sau bilau, kapüsta pa repa. Za večerdjo so dostakrat mlečno kašo tjōjali. Gda so se cügli vörazmrazili, potistim so je s talidji, ali če je daleč bilau,

te s kauli skrrej vozili ta, gde de se ram zido. Gda so s tejm zgotauvili, te so tiste, šteri so pomagali, vse vküppozvali, pa so edno paradijo držali. Djesti, piti bilau, metali so se, naganjali so se, norca so delali eden z drugoga. Bilau je tak, ka če sam nej skrb emo, te so iz makovi bejklinov na srejni mak vövezeli. Moštji so ženske vkla-

vdarili, ženske so moškim lače dolavlačile, tak ka je sploj veselo bilau.«

• *Ka mislite, gnesden bi prišli pomagat z vesi, če bi cüggle vöžgali?*

»Zdaj ranč lüstva nega, pa ranč bi nej prišli pomagat.«

• *Kak tau?*

»Zato, ka te je lüstvo bola na pomauč bilau, pa je bola vörvalo. Te so si tak mislili, ka ma trbej pomagati, zato, ka je v nevaula. Moj oče je tak pravo, mlajši pojte, ka tam cügeu vküpnosijo, tejm trbej pomagati, zato ka so v nevaula. Doma naj ostane delo, vej tau nas počaka. Tau je razlika, kak si je lüstvo te zmišlavallo pa kak gnesden.«

Karel Holec

OTROŠKI

SRAKINO GNEJZDO SRAKE ČRNAMLAKA

Na starom oreji si je mlada sraka v luknji napravila gnezdo. Istina, ka je una mlada sraka gé, depa ranč tak vej kradnoti, kak tou delajo velke srake. Ja, kakšna sraka pa bi bila, če bi tou nej vedla delati, ka nej? Že od najbolje mladi noug go zovejo sraka Črnamlaka. Tou pa zato, ka se najraj drži tam pri Črni mlakaj. Kradne, kradne pa vseposedi, samo naj se njoj prilika pokaže. Tak kak tistoga dneva, gda je najšla...

KOTIČEK

DEŽ PA LI SAMO DEŽ

Vrejmen je leko trno lejpo. Vrejmen je leko takšno nej najbolje lejpo tō. Leko pa je vrejmen vcejlak lagvo. Tou je za vse ftiče tisto vrejmen, gda se dneve pa dneve lejva dež. Ja, tou je za ftiče trno lagvi čas. Za srake pa najbolje. Za srako Črnamlako pa eške bole lagvi čas. Tou pa zato, ka ne more biti gizdava. Ne more lejtati koulivrat pa srakati, se pravi raščati kak sraka. Pa ne more nika čednoga vkradniti, ka bi leko bila eške bole gizdava. Tak leko samo sedi v svojom gnejzdi više Črni mlak pa čaka, naj dež tamine. Depa dež neške pa neške preminouti. Kak naj zdaj pokaže svojo srakino naturo? Nikak ne more tou napraviti!

Depa sraka Črnamlaka se ne pisti samo tak doj poglednoti. Nej, tou nikak nej! Dobro, prva dva dneva je čakala, ka se dež stavi. Že na tretji den pa je skur betežna gratala, ka je nej mogla srakati pa biti gizdava. Ja, tou je trno velki beteg gé, gda se sraka ne more vōpokazati. Zato se je začnola koriti na kmične oblake. Začnola se je koriti z njimi, ka eške telko

deža majo v sebi. Najprva se je korila bole potiüma. Pa je nika nej pomagalo. Zato je bole zdignola svoj srakasti glas. Tak je že za pou vōre tak na glas raščala, tak na glas srakala, ka se je čülo do Kermedi-na pa vse do Sobote. Ja, trno se je doj svadila. Pa se je eške bole čülo samo njou, ka so druge srake vcejlak nejme ostanole zavolo dežove nevole.

- Ka pa se godi, ka se sraka Črnamlaka tak na glas dere, ka tak rašči, ka se tak na glas mantra srakati, so se spitavale druge srake. - Vej pa v tej dežji gvüšno nej kaj vkradnola?

Ja, tak so se spitavale, una pa se je tadale korila z oblakami, dežjom pa s cejlím svejtom. Dež pa se je sipavo tadale. Že se je skur naredila nouč, una pa je raščala tadale. Depa vse gnouk mine pa je tak premino dež tō. Ranč v tisti minuti, gda je že skur nouč bila. Pa je v tejm sraka Črnamlaka gratala vcejlak tiüma. Tak tiüma kak kakši stari grob na krajej groubišča.

Drugi den go je prebidilo sunce. Toplo sunce njoj

je posišilo perdje. Pa je začnola srakati tak na glas, ka se go je čülo vse od Pešte pa do Lublane. Druge, eške snene srake so se začnole malo čemeriti, ka je tak gor bidi. Vej so se pa postrašile od takšnoga raščanja. Una pa je srakala tadale, kak bi njoj slejdnja vōra žitka prišla. Zato so go srake pitale, ka je gé za baje.

- Nikšne baje nejga. Samo tou je gé, ka sam napravila tou, ka je eške edna sraka nej napravila. Pa tou ranč edna sraka ne vej napraviti, je bila gizdava kak vse srake na svejti vküper. - Včera večer sam oblakom dež vkradnola. Ste vidli, kak sam ga vkradnola? Tak na glas sam srakala, ka je premino. Na, škem prajti, ka sam ga tak oblakom vkraj vzela.

Srake so go samo z debelim gledale. Edne so njoj vōrvale, druge pa nej. Pa je tou njoj sploj nej nika brigalo. Tadale je gizdavo raščala pa si brodila, ka je tou istina. Tou, ka je oblakom vkradnola dež.

Miki Roš

TEKMOVANJE IZ ZNANJA SLOVENSKEGA JEZIKA

Zveza Slovencev na Madžarskem je v petek, 27. februarja, v Slovenskem domu v Mono-

Senika in Števanovcev so tekmovali v mešanih skupinah, teh je bilo pet. Vsaka skupina

računalniku. Tekmovanje so opazovale in skupine točkovale predsednica šolske komisije Erika Glanz, svetovalka za porabsko šolstvo Valerija Perger in referentka Zveze Slovencev Biserka Bajzek.

Tekmovanje je potekalo v dobrem vzdušju, učenci so se zabavali, saj so vmes imeli tudi vaje za motivacijo kot na primer družabno igro activity. Na koncu pa so seveda štejele konkretne točke, rezultate je predstavila Valerija Perger. Tretja je postala skupina Porabje, druga pa Vitamini. Prvo mesto je dosegla skupina Divje mačke, katere člani so bili Henrietta Škaper, Petra Lazar, Cintia Soós iz DOŠ Gornji Senik ter Dora Domjan, Angela Ropoš in Robert Grebenar iz DOŠ Števanovci.

Vsak udeleženec tekmovanja bo za sodelovanje povabljen na ekskurzijo v Slovenijo, ki bo po predhodnih načrtih na koncu meseca aprila.

Nikoletta Vajda

štru organizirala tekmovanje iz slovenskega jezika za višje razrede porabskih osnovnošolcev. Kviz je potekal od 8. do 11. ure, vodil pa ga je učitelj števanovske šole Laci

Domjan, ki se je odlično izkazal v vlogi »šefa« tekmovanja. Učenci iz dvojezičnih osnovnih šol z Gornjega

si je morala sama izbrati ime, tako so postale naslednje skupine: Porabje, Divje mačke, Divje svinje, Jagoda in Vitamini. Reševale so raznorazne naloge, na primer sestavljale so dialog, ki so ga tudi zaigrale, reševale so križanke in tudi na računalniku so reševale naloge z naslovom Igra s predlogi in Potovanje s črkami. Učencem je bila seveda najbolj všeč vaja na

MLAŠEČI

KAUT

